

Hồi 19

Mã Quân Vũ Được Ăn Tuyết Sâm Quả

AA

ã Quân Vũ vừa ở trong tay tử thần thoát ra, thì nghe tiếng nói của Bạch Vân Phi. Chàng định mở miệng gọi, nhưng cảm thấy một làn gió như thoảng qua, có những tiếng cười thảnh thoát và giọng nói dịu dàng :

- May mà tôi tới sớm một bước, chứ trễ thì sư muội của huynh chắc khóc đến chết rồi.

Quân Vũ thở một hơi dài nào nuốt, nói :

- Sao? Vân Phi tử. Tử lại cứu sư muội tiểu đệ một lần nữa sao ?

Bạch Vân Phi cười nói :

- Cứu được nàng rồi thì tôi phải mắc tội. Vì mỗi lần nàng mở miệng nói chuyện, cứ kêu tôi mà đòi Vũ ca. Nàng làm như tôi cất huynh trong túi vậy.

Mấy lời nói tuy rất thành thật, nhưng chứa nhiều trù mến. Mã Quân Vũ nghe nói thì lòng vừa thương xót cho Lý Thanh Loan, vừa cảm động cho Bạch Vân Phi đã tận tâm vì chàng, nên buồn rười rượi.

Qua một lúc chàng mới nói :

- Hiện giờ lại được tử cứu... Tử cứu đến tánh mạng của tiểu đệ nữa...

Bạch Vân Phi cười trù mến nói :

- Miệng của Vũ huynh thật ngọt ngào. Chỉ gọi mấy tiếng tử tử là đủ đền ơn kẻ khác rồi. Nhưng tôi hỏi huynh, hiện giờ có muốn cùng tôi đi gặp sư muội không ?

Chàng bị nàng hỏi quá đột ngột bất giác đỏ mặt nói :

- Hiện giờ tôi còn bệnh nặng, sợ đi chưa được.

Thật ra việc đi lúc này rất khó khăn, vì bạch hạc đang hộ vệ bên mình Lý Thanh Loan. Bạch Vân Phi nghĩ một hồi lâu mỉm cười nói :

- Nếu vậy, để tôi cõng huynh được không ?

Vừa dứt lời, bàn tay mềm mại của nàng đã đặt nhẹ lên trán chàng. Nàng cảm thấy đầu chàng nóng rang, liền than :

- Bệnh của huynh không phải nhẹ đâu !

Mã Quân Vũ e thẹn nói :

- Tử tử cõng tôi đi e bất tiện quá...

Nàng như sức tỉnh, đứng sững hồi lâu, thâm nhủ :

“Mình đã tỏ thật với chàng mình là một cô gái rồi. Lúc này mà mình cõng một người đàn ông, tuổi tác bằng mình đi đường thật không đúng”

Tuy là một chuyện rất éo le, nhưng nếu Quân Vũ không e thẹn thì Bạch Vân Phi sẽ cõng chàng đi ngay. Vì việc này đối với nàng rất tầm thường. Nhưng vì chàng e thẹn nói bằng quơ câu đó, làm Bạch Vân Phi cảm thấy xấu hổ.

Mã Quân Vũ thấy nàng buồn bã không nói nữa, thầm nghĩ :

“Mình đã sợ ý làm cho nàng đau khổ !”

Chàng vội hỏi :

- Sao tử không nói chuyện nữa ? Có phải tôi đã nói những lời trái với lòng tử không?

Bạch Vân Phi gượng cười đáp :

- Ủ ! Huynh không hiểu được lòng tôi. Tôi có ý thành thật để đưa huynh đến gặp sư muội huynh. Nhưng huynh lại nói những lời đạo học và lễ giáo, cho tôi là kẻ hạ lưu sao?

Bạch Vân Phi tuy trách chàng như vậy, song lòng cảm thấy đau nhói, bất giác dòng lệ tuôn trào ra khoé mắt.

Mã Quân Vũ nghe nàng trách như vậy, và thấy nàng khóc nên lo lắng hỏi :

- Tử tử ! Tôi vô ý nói sai lời, lẽ đâu tử lại giận tôi thật sao ?

Vừa dứt lời, chàng cũng ràn rụa nước mắt.

Nội công và ngoại công của Bạch Vân Phi đã đến bậc siêu tuyệt, nên nhãn lực rất mạnh, mặc dù ở trong bóng tối, không một cử chỉ nào của chàng thoát khỏi đôi mắt của nàng được.

Vân Phi thấy vẻ mặt thành thật của Quân Vũ, cũng an tâm không còn chút hờn trách nữa. Nàng cười nói :

- Huynh đang buồn việc gì ? Sao lại nói tôi giận huynh ?

Chàng nói :

- Nếu không giận tôi sao tử lại khóc ?

Bạch Vân Phi thò tay vào túi lấy ra một chiếc khăn lau nước mắt cho Quân Vũ, rồi mỉm cười đáp:

- Người ta lòng dạt xót xa mới chảy nước mắt chứ ! Huynh vì đâu mà cũng khóc?

Quân Vũ bối rối, nghĩ không ra câu nào để đáp lại. Chàng đạp chân đạp phải cây kiếm dài ở dưới đất, nhớ đến lúc này Tô Hùng bị mấy lão hòa thượng đuổi theo liền nói :

- Vân Phi tử ! Tôi có một việc cần tử giúp dùm được không ?

Bạch Vân Phi mỉm cười nói :

- Cứ nói ! Tôi sẽ tận lực giúp đỡ ! Huynh cứ gọi mấy tiếng tử tử là đủ đền lại công khó của tôi rồi.

Quân Vũ thầm nghĩ :

“Mình gọi nàng bằng tử tử e có lòng khách sáo chăng? Thật ra nàng chắc gì lớn tuổi hơn mình.”

Chàng cố điềm nhiên nói :

- Lúc này có mấy lão hòa thượng đuổi theo người bạn của tôi về hướng trước mặt đó. Nhưng bọn hòa thượng rất đông, sợ bạn tôi thoát không khỏi ! Tử có thể giúp cho bạn tôi một trận chăng ?

Bạch Vân Phi nghe qua cười lạnh lùng, nói :

- Bạn huynh có phải người ăn mặc kỳ trang, trước ngực đeo Kim Hoàn Kiếm, lại hay phách lối đó phải không ?

Quân Vũ nghe nàng nói rất đúng liền hỏi :

- Đúng đấy ! Nhưng người ấy đã có gì lầm lỗi với tỷ sao ?

Bạch Vân Phi lại cười một tiếng lớn nói :

- Lòng dạ hẹp hòi của hấn cũng chưa đủ làm cho tôi ghét. Nhưng bạn bè như vậy tốt hơn huynh đừng làm thân.

Mã Quân Vũ không hiểu gì cả, thầm đoán:

- Chắc Tô Hùng gặp nàng rồi. Con bạch hạc ngày trước đã giao đấu với Tô Hùng, chắc Tô Hùng đã nói điều gì làm nàng không vừa ý. Chứ nếu không phải lý do đó, thì tại sao hai người chưa từng gặp nhau, mà nàng đã ghét Tô Hùng ?

Chàng suy đoán như vậy nên lưỡng lự mãi không biết giải thích cách nào.

Bạch Vân Phi tưởng vì những lời nàng phê bình Tô Hùng đã làm khổ tâm chàng, nên nàng cảm động nói :

- Sao huynh không nói chuyện nữa? Có phải lời nói của tôi đã làm cho huynh bất bình chẳng?

Quân Vũ lắc đầu nói :

- Không phải như vậy! Tỷ đừng ngại ! Tôi đang nghĩ giữa tỷ và Tô Hùng mới gặp nhau lần đầu, sao tỷ lại có ác cảm như vậy? Tính của hấn tuy nóng nảy, nhưng tâm địa chưa đến nỗi xấu như tỷ tưởng. Hấn độc ác giết người là để cứu giúp tôi. Nếu chúng ta không phân tích nguyên nhân thì đâu còn đáng làm người trên thế gian nữa. Tôi muốn tỷ cứu Tô Hùng nhưng thấy tỷ không sốt sắng thành ra không dám mở miệng.

Bạch Vân Phi thở một hơi dài nói :

- Nếu vậy tôi đi cứu hấn một lần. Nhưng tôi lại không yên tâm để huynh ở đây một mình. Hay chúng ta cùng đi cứu được chẳng?

Mã Quân Vũ nói :

- Việc cứu người không thể chậm trễ được mà hiện giờ bệnh tình tôi đang trầm trọng, khó đi được một bước. Nếu tỷ đem tôi đi thì chỉ thêm bận rộn chẳng lợi gì. Tôi ở đây chờ lúc tỷ cứu Tô Hùng về, rồi chúng mình cùng đi thăm Loan muội.

Bạch Vân Phi nói :

- Huynh nhất định phải ở đây chờ tôi cứu hấn về nhé. Chỗ này tuy có một hòa thượng Đại Giác Tự biết, nhưng tôi đã điểm hai huyết đạo của lão ở hai cánh tay rồi. Chắc lão chưa có thể về cầu cứu. Tôi đi chốc lát sẽ trở lại ngay.

Vừa nói dứt câu, bóng nàng chớp một cái, đã bay vút ra ngoài xa mấy trượng rồi. Quân Vũ thấy thân pháp của Bạch Vân Phi còn nhẹ hơn thân pháp Ngọc Tiêu Tiên Tử gấp mấy lần.

Bạch Vân Phi đi rồi, bệnh tình của Mã Quân Vũ lại phát ra kịch liệt. Chàng nằm mê man, từng làn sóng lạnh xông tới, làm chàng muốn tắt thở.

Trong lúc mê man, chàng cảm thấy như có người chun vào cửa đá ngồi một bên nên gắng gượng kêu lớn :

- Tỷ tỷ ! Tỷ về rồi phải không ?

Bên tai có tiếng cười lạnh lạnh nói :

- Phải ! Tỷ về rồi, vì lòng tỷ lo quá. Bệnh người có bớt chút nào không ? Mau ăn trái Tuyết Sâm này, rồi chúng ta rời khỏi nơi này, chứ bọn hòa thượng Đại Giác Tự đã sắp đuổi đến nơi.

Lời nói vừa dứt, một bàn tay đã ôm chàng vào lòng, đồng thời để trái Tuyết Sâm bên miệng chàng. Chỉ thấy trái ấy to như trái trứng vịt nhưng có một mùi thơm rất dịu.

Mã Quân Vũ được mùi thơm của quả đó xông vào mũi, đã thấy tỉnh lại, liền quay mặt nhìn người ôm chàng. Thì ra đó là Ngọc Tiêu Tiên Tử !

Tiếp đó Thìn Nguyên Thông chạy vào, mừng rỡ cười nói :

- Xin huynh hãy ăn mau đi ! Đó là Tuyết Sâm Quả quý đệ nhất. Nó là thần dược ở trên thế gian, bất cứ bệnh gì ăn vào cũng tiêu tan hết. Thìn Nguyên Thông này từ khi luyện được Tam Âm Chưởng mà đêm nay là lần đầu tiên được dùng đến nó đó. Vì vậy tôi mới đủ sức đánh liên tiếp ba lão hòa thượng Đại Giác Tự trọng thương. Chỉ vì huynh mà tôi phải cố gắng chịu hao mòn chân khí để cướp trái Tuyết Sâm đó.

Những lời đó vừa có ý khoe khoang tài nghệ vừa tỏ ra có lòng tốt với Mã Quân Vũ.

Quân Vũ vừa tức vừa lo, toan mở lời khiêm nhượng nhưng thoát thấy hai luồng hào quang bay vút vào.

Thìn Nguyên Thông liền trở tay đánh ra một chưởng, lập tức các ám khí đều rơi xuống, miệng quát lớn :

- Bọn hòa thượng ngu ngốc, lại muốn đến đây để chết sao ?

Nói vừa dứt lời, hắn đã nhảy vút ra khỏi hang đá. Tiếp đó nghe vang lên những tiếng binh khí chạm nhau rất ác liệt.

Ngọc Tiêu Tiên Tử để trái Tuyết Sâm bên miệng Quân Vũ, nhưng chàng ngậm cứng miệng lại không ăn. Nàng thở dài, than :

- Tuyết Sâm Quả này lấy được không dễ. Cớ sao người lại không ăn...

Nàng nói chưa dứt câu, đã nghe tiếng người bên ngoài la lớn :

- Hãy ăn Tuyết Sâm Quả mau đi ! Chúng ta cùng sớm rời khỏi nơi này, chứ bọn hòa thượng càng lúc đến càng đông đấy. Chần chờ mãi sẽ không có cách thoát nữa đâu.

Mã Quân Vũ nghe nói, trầm nghĩ :

“Nếu mình không muốn mang ơn, không chịu ăn Tuyết Sâm Quả thì bệnh tình không bớt được, mình phải lâm vào vòng vây của bọn Đại Giác Tự. Trong lúc thương thế của Thanh Loan chưa biết ra sao, tình hình của sư phụ lại chưa rõ, những việc ấy đều chờ mình cả. Như vậy mình phải ăn quả này để chữa được bệnh trước đã.”

Chàng không còn chối nữa, hả miệng ăn ngay trái Tuyết Sâm.

Quả thật Tuyết Sâm Quả là một vật thần kỳ. Quân Vũ vừa nuốt vào bụng, đã cảm thấy tinh thần sảng khoái, bệnh tình giảm bớt một nửa rồi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy chàng ăn quả ấy rồi, lòng cũng sung sướng, nắm tay chàng khẽ cười nói:

- Bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi hiểm địa này trước, rồi sẽ nghĩ cách đối phó với

Âm Thủ Nhất Phong Thìn Nguyên Thông. Vậy người cố vận sức cho chất thuốc thấm đều, rồi chúng ta đi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn chàng nở một nụ cười thoải mái.

Quân Vũ nằm nghĩ một lúc, cảm thấy sức lực có thể vận khí hành công được, nhủ thầm:

“Nàng đã mạo hiểm đi cấp Tuyết Sâm Quả để chữa bệnh cho ta, thật là một công ơn rất lớn !”

Lòng chàng băng khuâng khó tả. Cùng lúc ấy ở ngoài hang đá, trận đánh mỗi lúc một kịch liệt, không ngớt vang lên những tiếng kim khí va chạm nhau.

Mã Quân Vũ đứng phất dậy, đưa tay nắm lấy thanh kiếm toan bước đi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy tinh thần chàng đã hồi phục, lòng sung sướng vô cùng, cười khe khẽ, hỏi:

- Chàng cảm thấy bệnh tình đã hết hoàn toàn chứ ?

Quân Vũ thấy nàng hỏi rất thân mật, không thể trầm mặt để trả lời với nàng được nên cười qua một cái, nói :

- Xin cảm ơn cô nương đã lấy được Tuyết Sâm Quả để cứu tại hạ ra khỏi cơn bệnh nguy hiểm. Bây giờ tại hạ xin tạm biệt, nếu mai sau có dịp nào tại hạ sẽ đền đáp ơn sâu.

Chàng nói xong bước phăng ra... Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy chàng có vẻ lạnh nhạt, lòng đau nhói lên. Nếu là người bình thường thì nàng đã hạ thủ chàng rồi. Nhưng lúc này nàng như đã rơi vào lưới tình, đâu còn có thể để cho ác cảm nổi dậy. Chàng càng lạt lẽo, thì nàng càng thấy thương mến chàng hơn.

Nàng vội bước tới trước hai bước, chặn Mã Quân Vũ lại, nhỏ nhẹ nói :

- Hoà thượng của Đại Giác Tự ai nấy đều có tuyệt học, mà chàng mới lành, thân thể chưa được phục nguyên. Vậy chàng không nên đánh với bọn họ gấp, để tôi mở đường trước, rồi chúng ta hãy cùng rời khỏi nơi hiểm địa.

Quân Vũ lắc đầu nói :

- Đâu còn chuyện gì khác ? Chỉ rời khỏi nơi này thì đường ai nấy đi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười đau đớn, nói :

- Nếu tôi không giúp sức cho chàng ra khỏi nơi này, thì chàng không thể nào rời khỏi Kỳ Liên Sơn đâu !

Mã Quân Vũ nhượng đôi mày nói :

- Tôi đến Kỳ Liên Sơn được thì cũng có thể ra khỏi Kỳ Liên Sơn, không cần đến người khác phải lo cho tôi.

Dứt lời chàng đã lách mình nhảy ra khỏi hang đá.

Lúc này Âm Thủ Nhất Phong Thìn Nguyên Thông tay đang múa đôi Long Tu đứng chặn nơi hiểm yếu của miệng hang, không cho các lão hoà thượng tiến vào.

Tám lão hoà thượng đều mặc áo vàng cả, tay mặt nắm đồng ba, tay trái thì cầm bút sắt, chia ra đứng vây bốn phía, không ngớt múa động binh khí áp vào.

Tuy nhiên họ đều bị cây Long Tu của Thìn Nguyên Thông chặn lại. Bọn hòa thượng

phải đứng cách xa năm thước, không thể tiến vào được một bước nào nữa.

Mã Quân Vũ nhìn qua trận thế, thấy các nơi yếu điểm của hang đá đều bị những tia sáng lập lòe của đồng ba và bút sắt phóng ra như chớp nhoáng. Chàng thầm tính :

“Nếu mình không đánh lui tám lão hòa thượng này thì chẳng còn cách nào ra khỏi nơi đây được.”

Quân Vũ vừa vung kiếm xông ra đánh, thoát thấy một làn gió thoảng qua mặt. Té ra Ngọc Tiêu Tiên Tử đã tiếp tay chàng đánh trước rồi.

Thìn Nguyên Thông thấy nàng ra tay đánh giúp. Lòng hấn cảm thấy sung sướng lạ thường, miệng cười kha khả đưa tay múa đôi Long Tu quét ngang qua bút sắt, và tung chân đá luôn lão hòa thượng bên trái văng xuống dưới hố sâu.

Chỉ một mình Thìn Nguyên Thông đã giao đấu tương đương với tám hòa thượng kia rồi. Bây giờ lại thêm Ngọc Tiêu Tiên Tử giúp sức nữa thì những hòa thượng này làm sao đánh lại được.

Chỉ thấy nàng đưa Ngọc Tiêu ra, lượn mình qua lại vun vút, trong chốc lát đã có hai hòa thượng ngã gục dưới Ngọc Tiêu của nàng rồi.

Lúc này tám hòa thượng đã bị trọng thương hết hai, rớt xuống hố một, chỉ còn có sáu người làm gì đánh nổi nữa.

Thìn Nguyên Thông thấy Mã Quân Vũ đang đứng một bên coi đấu, nên muốn khoe tài, liền hét lên một tiếng, hai cây Long Tu múa động như chớp tấn công về phía hai tăng nhân bên trái.

Trong chốc lát đã có thêm một lão hòa thượng bị rớt cả đồng ba, bút sắt, và trúng phải một cước của Thìn Nguyên Thông, lăn luôn xuống hố. Còn ba lão kia cũng bị Ngọc Tiêu Tiên Tử đánh không còn đường rút lui nữa.

Mã Quân Vũ thấy hai lão hòa thượng đứng giữa ngã đường phía Nam đã rớt xuống hố, cơ hội tẩu thoát rất thuận tiện, nên chàng phóng mình qua tảng đá, rẽ qua tường núi, chạy lẹ xuống như tên...

Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn chú ý đến chàng, thấy chàng bỏ chạy một mình, cơn giận nổi lên. Nàng định bỏ địch đuổi theo nhưng lại thầm nghĩ :

“Nếu mình đuổi theo chàng thì Thìn Nguyên Thông chắc bỏ địch chạy theo. Võ công của Thìn Nguyên Thông không kém gì mình. Vả lại mình đuổi theo chàng sẽ làm cho chàng chán ghét thêm. Bây giờ mình thừa dịp hấn tập trung tinh thần đánh bốn tăng nhân này, mà kết liễu mạng Thìn Nguyên Thông trước, rồi sẽ đuổi theo tìm Mã Quân Vũ. Với khinh công của mình dù cho chàng chạy trước bao lâu cũng đuổi theo kịp.”

Nàng liền ám trung vận công lực, để thừa cơ hội hạ thủ Thìn Nguyên Thông. Còn việc Mã Quân Vũ bỏ chạy, nàng tỏ vẻ thản nhiên như không lưu ý đến.

Thìn Nguyên Thông thấy Quân Vũ bỏ chạy cũng thầm tính :

“À ! Thằng này bỏ chạy là phúc cho mình, chứ nó cứ ở mãi đây thì Ngọc Tiêu Tiên Tử đối với nó như thân sinh huynh đệ, mình đâu có quyền nghi ngờ.”

Lúc này hai người đều có ý định riêng, làm cho bốn lão hòa thượng bớt phần nguy

ngập.

Thìn Nguyên Thông đánh lấy lệ, để chiến trận kéo dài cho Quân Vũ chạy xa hơn. Ngọc Tiêu Tiên Tử đang tìm cách hạ Thìn Nguyên Thông, nhưng khổ thay Thìn Nguyên Thông lại không có ý đánh bốn lão hòa thượng.

Nàng giận quá phải đánh ra một chiêu Cạp Sơn Siêu Hải làm rơi bút sắt của lão tăng ở phía Nam, rồi đánh tiếp ba chiêu nữa, tức khắc làm rơi một đồng ba của hòa thượng khác. Còn hai hòa thượng kia cũng bị nàng đánh lui ra ngoài tám thước.

Nàng trầm tính :

“Bây giờ mình vận khí vào đơn điền, công hành chưởng trái đánh thẳng vào lưng Thìn Nguyên Thông. Rồi chờ hấn tránh quả đấm này thì mình đưa Ngọc Tiêu điểm ngay vào Nao Hộ Huyệt, may ra có thể hạ thủ được hấn trong lúc không đề phòng.”

Nàng liền xoay mình xuất thủ thì bỗng có một tiếng cười dài xé không gian đưa tới. Tiếp theo một luồng hào quang trắng như tuyết từ trên không đâm vút xuống, và đánh mạnh ra một chưởng, ép Thìn Nguyên Thông lui ra ba thước.

Cái đánh của Ngọc Tiêu Tiên Tử vốn là để hại Thìn Nguyên Thông bất ngờ có địch đánh tới nên Ngọc Tiêu Tiên Tử phải dùng thế đánh ấy cản địch. Té ra nàng muốn hại Thìn Nguyên Thông lại trở thành cứu Thìn Nguyên Thông. Sự biến hóa lúc này bất ngờ, nên chiêu thế thay đổi chớp nhoáng.

Nhưng võ công của người mới đến quá cao diệu. Tay mặt đánh ra một chiêu Phất Trần Thanh Đàm chống lại với Ngọc Tiêu, tay trái đánh thế Thần Long Xuất Trảo chụp thẳng xuống đầu Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy thế địch quá ác, vội nhảy lui hơn hai trượng mới tránh khỏi thế Thần Long Xuất Trảo.

Người mới đến đó không tấn công nữa, chỉ đứng nhìn Âm Thủ Nhất Phong cười nhạt, nói :

- Thìn Nguyên Thông. Đệ tử trong bốn tự chẳng có lỗi gì với Không Động phái của người. Tại sao người dùng Tam Âm Chưởng đánh trọng thương các đệ tử của bốn tự, lại tự chuyên xông vào cấm địa Đại Giác Tự đánh cấp Tuyết Sâm Quả. Như thế người muốn gì ?

Thìn Nguyên Thông thấy người mới đến mặc đồ nguyệt bạch, tướng người thấp, tay chân ốm như thanh củi khô, tuổi tác độ sáu mươi. Đúng là Khổ Phật Linh Không một trong tam lão của Đại Giác Tự thì bất giác giật mình, thầm nghĩ :

“Lão hòa thượng này đã tự thân xuất thủ, thì chắc mình phải mang họa rồi. Nếu không liệu bề tử chiến sợ khó thoát thân được.”

Nghĩ như thế hấn liền vận hết nội công, quay lại nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử :

- Người đó là Khổ Phật Linh Không, một trong tam lão của Đại Giác Tự, chúng ta phải tận sức mới được.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói :

- Chúng ta có hai người, mà sợ lão sao?

Thìn Nguyên Thông chưa kịp trả lời, đôi luồng hào quang của Linh Không đã nhìn

thẳng vào mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử, lạnh lùng hỏi :

- Vị nữ thí chủ này có phải người đã đại náo bốn tự ba năm về trước lấy cắp một trái Tuyết Sâm, tên gọi là Ngọc Tiêu Tiên Tử không ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói :

- Người nhớ không sai ! Tuyết Sâm Quả của Đại Giác Tự thật ngon. Ba năm trước ta đã ăn một trái rồi, thành thử nhớ hoài không quên được. Vậy nay đã mãn ba năm ta lại tới đây nữa.

Linh Không cười "hà hà" hai tiếng, lại quay nhìn bốn đệ tử đứng bên hỏi.

- Các con cả thấy đây mấy người ?

Một người trong bốn tăng nhân áo vàng chấp tay cúi đầu đáp:

- Dạ! các con tới đây cả thấy tám người nhưng đã có bốn người bị độc thủ của họ đánh rơi xuống đoạn ải rồi, chưa biết chết sống thế nào dưới ấy.

Khổ Phật Linh Không quét mắt nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử và Thìn Nguyên Thông cười nhạt mấy tiếng, nói :

- Thân thủ của hai vị thật không tầm thường, chỉ nửa đêm mà liên tiếp đả thương đến tám đệ tử của bốn tự rồi.

Vừa dứt lời, tay áo nguyệt bạch của Linh Không phát mạnh tới một cái. Chỉ trong nháy mắt lão đã tấn công tới trước mặt hai người. Đôi tay chia ra tả hữu công thẳng những đòn ác độc vào mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử và Âm Thủ Nhất Phong.

Hai cây Long Tu của Thìn Nguyên Thông múa động nhanh như chớp đánh mạnh ra một đòn. Còn Ngọc Tiêu Tiên Tử phi thân qua tránh khỏi cái đánh tay mặt của Linh Không, liền tung Ngọc Tiêu, đánh tiếp ba chiêu sát địch thủ.

Nhưng hai bàn tay của Linh Không đã luyện tập đến mức thượng thặng nên với đôi Long Tu và Ngọc Tiêu, mà hai người không thể nào đánh tới được. Trái lại còn bị ép lần vào vách đá.

Trong chốc lát ba người đã đánh hơn ba chục chiêu. Ngọc Tiêu kinh hãi thầm nghĩ :

“Thân thủ của lão hòa thượng này thật là cao diệu so với những cừu địch mà mình đã gặp qua rồi. Cũng may, nếu lão đến chậm một bước thì Thìn Nguyên Thông đã bị thương dưới âm chưởng của mình rồi. Như vậy mình cô đơn khó đỡ được mấy chục chiêu của lão.”

Khổ Phật Linh Không dùng võ công Chân Tơ Chưởng kỳ diệu nhất của Đại Giác Tự để đối phó với hai người nhưng đánh hơn hai chục chiêu vẫn chưa hạ thủ được địch.

Lão lấy làm lạ, thầm nghĩ.

"Chân Tơ Chưởng là thứ võ công tuyệt kỹ, có thể tùy theo binh khí trong tay địch, mà biến hóa theo sức lên, chiều xuống. Cứ như thế chừng mười chiêu là binh khí của địch tự tiêu diệt địch rất dễ dàng. Sao mình đánh hai nam, nữ cao thủ này đã hơn hai chục chiêu mà họ vẫn còn tránh né được?"

Hai tay lão múa động không thể nào thấy kịp, nên luôn luôn giữ được ưu thế.

Cao thủ đấu võ, hai bên đều dùng công lực để chiếm tiên cơ, để khỏi bị chậm trễ một giây phút trong quyền thế. Tuy Thìn Nguyên Thông và Ngọc Tiêu Tiên Tử là bậc võ công

cao thâm, nhưng gặp phải thuật Chân Tư Chưởng kỳ quái của Khổ Phật Linh Không quá thần diệu. Cứ mỗi khi binh khí của hai người đánh ra thì đã bị chưởng thế liên miên của Linh Không chặn lại hết, nên dầu có tài năng cao diệu mà dùng không được cũng chẳng ích gì. Do đó Thìn Nguyên Thông và Ngọc Tiêu Tiên Tử phải thụt lui mãi. Nhưng hai người này không phải hạng tầm thường, nên không hề bị thương.

Thìn Nguyên Thông và Ngọc Tiêu Tiên Tử bị địch ép vào vách đá, lòng như lửa đốt. Ngọc Tiêu Tiên Tử tay trái đánh ra một chưởng, tay phải dùng Ngọc Tiêu công tiếp mười mấy chiêu. Đồng thời lúc ấy Thìn Nguyên Thông cũng hét lên một tiếng, tung đôi Long Tu công mạnh vào mặt Linh Không như vũ bão.

Lúc này trận chiến giữa ba người đã đến hồi gay cấn nên họ dùng toàn những đòn độc ác, làm náo động cả cây rừng, phát ra những tiếng như trời long đất lở.

Trận đánh đã diễn tiếp hơn ba chục hiệp nhưng đôi bên tương sức. Ngọc Tiêu Tiên Tử định diễn tiếp tuyệt học Mô Vận Thập Bát Chiêu để thủ thắng. Trong lúc ấy Linh Không cũng nóng lòng, quyết đánh gấp liền tung mạnh ra hai chưởng áp đảo địch. Lão dặm chân một cái, đã lui lại hơn năm thước, đứng yên vận khí hành công.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cảm giận đuổi theo thì nghe Thìn Nguyên Thông kêu lên:

- Cô nương, mau lui lại ! Lão muốn dùng Bách Độc Thần Chưởng để ám hại chúng ta đấy.

Nói chưa dứt lời, Thìn Nguyên Thông đã nắm lấy tay mặt của Ngọc Tiêu Tiên Tử, song song chạy xuống mé núi.

Linh Không cười kha khả, nói :

- Thìn Nguyên Thông, người còn muốn sống để làm náo động Đại Giác Tự sao ?

Lão liền nhảy vút xuống núi như một con hổ đuổi hai con mồi. Khinh công của ba người đều đến mức thượng đẳng, nên chạy như điện chớp. Trong nhảy mắt họ đã chạy khỏi chân núi hơn một trăm trượng rồi.

Thìn Nguyên Thông thấy lão đuổi theo mãi, thầm nghĩ :

“Nếu để lão đánh ra Bách Độc Thần Chưởng thì mình không thể nào tránh được. Bây giờ mình phải ra tay đánh trước mới xong.”

Nghĩ như thế Thìn Nguyên Thông liền tập trung chân khí, dừng chân quay mình lại quát lớn :

- Lão hòa thượng, lão đã muốn bỏ mạng phải không ? Hãy tiếp nhận lấy Tam Âm Chưởng này cho yên thân.

Thìn Nguyên Thông liền đánh mạnh ra một chưởng, chỉ thấy một luồng gió mạnh, cuốn thẳng tới mình Linh Không hòa thượng.

Tam Âm Chưởng là thứ độc vô cùng, người nào bị trúng rồi thì khí lạnh xông vào nội phủ chết lập tức.

Linh Không liền đứng lại vận hết nội công, đánh vút song chưởng ra, dùng hết nội gia công lực, cản lại sức mạnh nguy hiểm Tam Âm Chưởng của Thìn Nguyên Thông.

Hai luồng chưởng lực gặp nhau, cuốn lại thành một làn gió xoáy tròn bay vút lên

không.

Thìn Nguyên Thông thấy chưởng lực của đối phương chống lại Tam Âm Chưởng tan mất. Nhưng Thìn Nguyên Thông và Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng nhờ cơ hội đó thoát chạy.

Khi dẹp xong Tam Âm Chưởng thì Linh Không thấy hai người tẩu thoát đã xa, không thể đuổi theo kịp nữa. Cơn tức giận như lửa đốt, lão liền đánh ra một chưởng, búa tới cây tùng to cực kỳ cách xa ba trượng, làm đứt ra làm hai, cành gãy nát, lá buông rơi lả tả.

Còn bốn lão hòa thượng áo vàng chưa bị thương, đã đỡ được bốn lão tăng đồng bọn bị rớt xuống hố lúc nảy lên. Bọn họ có hai người chết, và hai bị trọng thương cũng sắp chết.

Linh Không cau mày hỏi :

- Các người không đem mấy người chết về tự, còn đứng chần chờ làm gì nữa?

Bốn đệ tử đều biết tính của Linh Không nóng nảy nhất trong ba vị Trưởng Lão Đại Giác Tự, trong cơn nóng giận lão có thể ra tay giết người lập tức, nên không dám nói gì cả, chỉ lo công những đồng bọn bị thương, bị chết chạy về Đại Giác Tự.

Linh Không chưa hết cơn tức, liền trở lại chỗ đá lồi xem qua một lúc, cũng chẳng thấy gì cả, lão ta lại nổi nóng búa mạnh tới mấy chưởng, làm nát vụn cả hai tảng đá lớn nặng hơn sáu bảy trăm cân văng tung tóe. Rồi lão hét lên một tiếng không khác nào hổ gầm voi rống mới chịu hầm hầm bỏ đi...

Linh Không đi rồi, bỗng nhiên nơi kẹt đá xuất hiện một chàng trai từ phía sau đi tới. Té ra đó là Mã Quân Vũ. Mặt mũi chàng đều dính đầy cát bụi.

Lúc chàng thừa cơ Ngọc Tiêu Tiên Tử và Thìn Nguyên Thông đang đánh kịch liệt với bọn tăng nhân, liền trốn chạy xuống đoạn ải. Chàng chạy được một khúc đường, bỗng nhớ lại lời hứa với Bạch Vân Phi, nghĩ thầm :

“Nếu mình bỏ đi, nàng trở lại không gặp là điều thất hứa. Hơn nữa mình chưa biết chỗ Thanh Loan dưỡng bệnh, vậy ở lại nơi này chờ nàng tiện hơn.”

Chàng liền chui mình núp vào tảng đá lớn bên đoạn ải.

Thìn Nguyên Thông và Ngọc Tiêu Tiên Tử bỏ chạy, nhưng khổ thay, Linh Không đã nổi nóng búa gãy cây tùng, và mấy tảng đá bể vụn, làm tung cát bụi bay tấp đầy mình chàng trong lúc chàng đang núp sau tảng đá lớn.

Chàng thấy thế chưởng của Linh Không uy lực quá mạnh, nên nằm im không dám thử mạnh, chờ đến lúc Linh Không đi rồi mới lần mò bước ra.

Lúc này đêm đã quá canh tư, chàng lẩn thẩn bước tới dãy đá lồi, chân dậm phải mấy miếng đồng ba và bút sắt còn nằm ngổn ngang trên mặt đất. Chàng cúi xuống lượm lên một miếng đồng ba, rồi đến ngồi dưới chân núi, coi tỉ mỉ.

Bất giác chàng nhớ lại những cuộc hành trình cả vạn lý, trải qua mấy tháng đều gặp những chuyện kỳ lạ, chẳng khác nào như giấc mộng hải hùng. Cũng thấy rõ sự phân tranh nhau trên trần thế, rõ thật vô bờ bến, mà lòng buồn vô hạn.

Nhưng nghĩ đến những cuộc gặp gỡ, chàng lại nhủ thầm :

“Cuộc đời là mộng chẳng? Tại sao trong đời lại có nhiều mỹ nhân? Lý Thanh Loan, Tô Phi Phụng, Bạch Vân Phi, Ngọc Tiêu Tiên Tử, đều có dung nhan kiều diễm, điệu cười

thanh nhã cứ lớn vồn mãi trong đầu óc mình thế này ? Nhưng những người này đều đối đãi với mình hết lòng như vậy thì kết cuộc sau này sẽ ra sao?”

Chàng nghĩ đến đây, bất giác tâm thần mê mẩn, ngẩng đầu nhìn sững sốt những vì sao nhấp nháy trên trời. Bỗng nhiên có tiếng than nhẹ dịu dàng bên tai chàng :

- Vũ huynh ! Huynh nghĩ gì mà ngẩn ngơ như vậy. Người ta đứng sau lưng có nửa ngày rồi mà cũng không đếm xỉa đến ?

Chàng vội quay lại nhìn, thì thấy Bạch Vân Phi đã đứng sát bên lưng từ lúc nào rồi. Chàng chưa kịp mở miệng hỏi, thì nàng đã cười nói :

- Sao mặt huynh dính đầy cát bụi thế mà cũng không chịu chùi đi ?

Chưa dứt lời, nàng đã lấy một chiếc khăn vuông mỏng trong túi ra, chùi sạch cát bụi trên mặt chàng.

Đột nhiên nàng băng khuâng hỏi tiếp :

- Bệnh của huynh bớt chưa?

Nàng chưa dứt câu, chàng đã gật đầu cười, nói :

- Tôi được ăn một trái Tuyết Sâm thì bệnh lành lại ngay. Hiện giờ tôi cảm thấy tinh thần mình mẫn hơn lúc chưa bị bệnh nữa. Thật đúng trái Tuyết Sâm là kỳ phẩm thượng hạng ở trên thế gian này.

Quân Vũ nói đến đây ngừng lại, hỏi tiếp chuyện khác :

- Tỷ có gặp được Tô Hùng không ?

Bạch Vân Phi nói :

- Hắn đã bị hòa thượng Đại Giác Tự chặn đánh ở một sơn cốc. Tôi đi kiếm thật lâu, mà tìm không gặp, lòng lại nghĩ đến sự an nguy của huynh nên muốn trở lại. Nhưng tôi nghĩ, nếu không cứu được bạn huynh thì huynh sẽ buồn.

Mã Quân Vũ quá lo, liền hỏi :

- Như vậy tỷ đã cứu Tô Hùng chưa ?

Bạch Vân Phi cười, nói :

- Huynh ngớ ngẩn quá ! Nếu tôi chưa cứu hắn thì làm sao biết được bọn hòa thượng chặn đánh hắn ở sơn cốc. Nhưng khổ cho tôi phải vượt qua liên tiếp hai ba chục đỉnh núi, mới tìm được bọn họ. Rồi những hòa thượng ấy bị tôi điểm huyết hết, chỉ còn có hai đứa bị thương bỏ chạy và bạn của huynh lại giết chết thêm một tăng nhân.

Quân Vũ nói :

- Như vậy tôi mang ơn tỷ quá nhiều ! Không biết đời nào mới trả được !

Bạch Vân Phi nói :

- Ai cần huynh trả ơn ! Tôi chỉ muốn biết Tuyết Sâm Quả ở đâu có mà huynh ăn ?

Quân Vũ liền kể lại hết sự thật.

Bạch Vân Phi chau mày nói :

- Ngọc Tiêu Tiên Tử là cái quái gì ? Ắ là một nữ khấu giang hồ, nếu tôi gặp được ả thì phải cho ả chết mới được.

Chàng vội nói :

- Tỷ và nàng không thù oán, tại sao tỷ muốn giết nàng ?

Bạch Vân Phi không ngờ Quân Vũ hỏi như vậy, nên lòng ganh tị nổi lên, đôi mắt chớp chớp mấy cái rồi nói :

- Tại vì Loan muội của huynh mà tôi phải giết ả, có gì khó nghĩ.

Mã Quân Vũ thông cảm gật đầu nói :

- Đúng ! Đúng !

Câu nói của Quân Vũ tuy chân thật, nhưng không khỏi làm cho Bạch Vân Phi tự nghĩ lấy mình mà e thẹn. Mặt nàng bỗng biến đổi, hào quang chớp động. Đôi mắt sáng quắc nhìn sát vào mặt chàng. Vẻ đẹp tuyệt vời đó trở thành oai nghi khủng khiếp.

Mã Quân Vũ thấy sắc thái của nàng khác thường như có cái gì đang căm tức vậy. Bất giác chàng không tự chủ được, cúi đầu khe khẽ nói :

- Tỷ tỷ ! Coi bộ tỷ giận tôi thật rồi hay sao ?

Giọng nói yếu ớt chứa đầy sợ sệt, van lơn khiến cho Bạch Vân Phi lòng cảm thấy không yên, cười một tiếng, hỏi :

- Sao vậy ? Hình như huynh có vẻ sợ tôi ? Lòng tôi không có gì trách huynh cả đâu !

Quân Vũ nói :

- Thần sắc lạ thường của tỷ nếu cứ giữ mãi như vậy, thì người ta không dám nhìn đâu.

Bạch Vân Phi cười hòa dịu nói:

- Sao tôi không cảm thấy được cái thần sắc ấy ?

Quân Vũ cười nói :

- Tuy tỷ không cảm thấy được, nhưng tỷ lại thấy được nỗi sợ sệt của người ta. Chỉ mới lần thứ nhất tôi gặp tỷ ở phía Nam Ninh Khê huyện thành thì tôi đã cảm thấy tỷ khác hơn người ta rồi!

Nàng lắc đầu, cười nói :

- Sai rồi ! Lần đầu tiên mình gặp nhau không phải ở Ninh Khê huyện thành.

Quân Vũ hơi ngẫm nghĩ một tí rồi nói :

- Nếu không sai thì mình gặp nhau trong đường Vu Cốc ở Quát Thương Sơn.

Bạch Vân Phi gật đầu cười nói :

- Trí nhớ của huynh cũng khá đấy.

Quân Vũ như nhớ lại việc gì, liền hỏi :

- À ! Khi ở Quát Thương Sơn, tam sư thúc tôi có lượm được tấm da Thiết Giáp Xà. Tấm da ấy có phải tỷ đã lấy đi không ?

Nàng cười nói :

- Hắc Lân Thiết Giáp là loại quái xà khó gặp được, như con bạch hạc của tôi cứ bay mãi trên núi cao, hồ lớn tìm cả mấy năm, mới gặp được một con. Lúc ấy bạch hạc ra sức cắn chết con quái xà rồi trở về kêu tôi lên, thì thấy các người đã tới trước. Tôi thấy các người cố tâm lột tấm da rắn, nên ngồi gần chờ các người làm xong mới đoạt lại.

Mã Quân Vũ nói :

- Tôi nghe tam sư thúc nói da rắn Hắc Lân Thiết Giáp có thể tránh được đao kiếm, nên

người trong võ lâm coi như bảo vật. Tam sư thúc tôi cũng vì bị mất tấm da rắn đó, nên sanh buồn rầu.

Bạch Vân Phi cười nửa miệng, nói :

- Da rắn Hắc Lân Thiết Giáp tuy là báu vật nhưng cũng chưa được kể vào thần phẩm. Các người đã nhọc công lo lột da rồi chùi rửa kỹ lưỡng, mà tôi lại hưởng trọn, đoạt cả công của các người thì thật khó chịu. Thôi được rồi, để ít tháng nữa, tôi sẽ tặng cho huynh một vật.

Quân Vũ lắc đầu cười nói :

- Tôi thì không dám có hy vọng đó. Nên tặng hay không chưa thành vấn đề.

Mặt nàng bỗng nhiên biến sắc, tiếp đến những hơi thở buồn bã.

Quân Vũ thấy nàng bất bình vì lời nói vừa rồi, nên dịu giọng hỏi sang chuyện khác :

- À ! Sư muội tôi đã nhờ ơn tỷ cứu rồi ! Vậy bây giờ chúng ta đến đó xem thử nàng có bình yên hay không ?

Bạch Vân Phi không đáp lời chỉ cười khẽ và gật đầu, rồi dắt tay chàng vượt qua dãy núi hướng Bắc.

Chàng tự biết khinh công chàng kém hơn Bạch Vân Phi, vì vậy mới bắt đầu đi chàng đã cố dùng hết sức lực. Không ngờ chàng ăn được Tuyết Sâm Quả, đã hết bệnh mà thần lực còn gia tăng gấp bội. Do đó trong bóng tối chàng vẫn chạy loang loáng theo bóng Bạch Vân Phi dễ dàng.

Chàng cảm thấy thanh thơi, nhưng không biết nói lời nào. Chỉ thấy màu áo xanh, với dáng điệu mảnh mai của Bạch Vân Phi bước đi rất nhẹ nhàng, không mau không chậm, mà thủy chung vẫn sát bên Mã Quân Vũ.

Hai người kẻ vai chạy thoăn thoắt một hồi thì trời đã hừng sáng.

Vùng thái dương vừa ló dạng, Bạch Vân Phi bỗng ngừng bước, đảo mắt nhìn ánh nắng ban mai đang rọi qua những cành hoa kê lá, chiếu ra những tia sáng long lanh của những hạt sương đêm còn đọng lại.

Nét mặt ửng hồng trên làn da mịn, với đôi mắt huyền lay láy, nàng nhìn trời mây. Bỗng nhiên nước mắt đọng lưng tròn, nàng nở một nụ cười héo hắt. Thái độ thanh khiết đó ẩn mối sầu, như một cây bông mai nở hoa trong tuyết lạnh.

Lòng thanh cao của nàng, lại hiện rõ nỗi cô độc buồn hiu như vậy. Chàng cảm thấy động lòng, khẽ hỏi :

- Tỷ nghĩ gì thế ?

Bạch Vân Phi bỡ ngỡ, gượng cười nói :

- Huynh nhìn mặt trời ban mai có đẹp chẳng ? Nhưng lúc này chúng ta lại gần đến nơi rồi.

Quân Vũ nghe qua, chưa hiểu ý câu nói đó, thì đôi khoe mắt nàng đã rơi dài xuống hai dòng lệ rồi.

Nàng cười, nói :

- Đi đi ! Sư muội của huynh đang nhớ huynh lắm đấy !

Dứt lời, nàng vội bỏ chạy trước.

Mã Quân Vũ nhẹ nhàng bước theo sát chân nàng. Chàng cảm thấy cảnh núi hơi quen thuộc. Đến lúc leo lên đỉnh nhìn xuống thung lũng trước mặt, chàng mới nhận rõ là nơi vu cốc mà chàng đã gặp Lý Thanh Loan trước đây.

Cảnh vật ở vu cốc vẫn y nguyên như cũ. Hai người xuống khỏi vách núi, đã thấy bạch hạc đang đứng trước động rất oai vũ, mắt chăm chú nhìn bốn phía như một người lính gác.

Bạch hạc vừa thấy Bạch Vân Phi và Mã Quân Vũ đến, liền kêu lên một tiếng như mừng rỡ, rồi đập cánh bay đi, như nó biết nhiệm vụ canh giữ Lý Thanh Loan đã chấm dứt.

Mã Quân Vũ vội bước nhanh tiến vào động đá thì thấy Thanh Loan đang ngồi dựa lưng vào vách, đầu rối bù, sắc mặt tái nhợt, mặt đăm chiêu như suy nghĩ.

Chợt thấy Quân Vũ, nàng gượng cười kêu lên :

- Vũ ca ! Muội biết bạn của huynh đang đi tìm huynh, cho nên muội mới yên tâm ngồi trong hang này để chờ huynh đấy.

Mã Quân Vũ quá cảm động, quên mất sau lưng chàng còn có Bạch Vân Phi đang chăm chú nhìn, vội bước tới, cúi xuống đỡ Lý Thanh Loan dậy, và đưa tay vuốt nhẹ làn tóc rối của nàng ân cần hỏi :

- Loan muội! Vết thương của muội đã bớt chưa.

Nàng lắc đầu buồn bã nói :

- Muội bị chưởng lực của một lão hòa thượng đánh trúng nên tâm thần loạn mất, chỉ còn nhớ Tô Hùng cứu muội. Nhưng không hiểu tại sao lúc muội tỉnh dậy thì không thấy Tô Hùng mà lại thấy người bạn tốt của huynh, đang săn sóc và cho muội uống một viên thuốc để cầm máu. Nếu không có viên thuốc ấy chắc muội bây giờ không còn thấy mặt huynh nữa rồi.

Dứt lời, nàng nằm xịu vào lòng chàng thở hào hển.

Mã Quân Vũ quá xót xa, hỏi :

- Hiện giờ muội cảm thấy bớt phần nào không ?

Lý Thanh Loan chưa kịp trả lời, thì Bạch Vân Phi đã đáp :

- Tuy nàng đã uống được Bát Bảo Khúc Mang Đơn của tôi. Nhưng bệnh của nàng không nhẹ, phải tới hai ba ngày mới bình phục được. Theo tôi đã khám vết thương của nàng, thì nội phủ đã bị chấn thương. Vì võ công của nàng sơ hở, nên gân cốt bị thương nặng như vậy. Lúc nàng bị người ta đánh mà quên vận công, nên bị té xuống quá nặng.

Quân Vũ thừa hiểu Bạch Vân Phi giỏi về võ công, đoán rất đúng nên không nghi ngờ gì cả, liền hỏi :

- Tỷ nói như vậy thì thương thế của Loan muội nguy hiểm lắm sao?

Bạch Vân Phi tuy đã thường nghe chàng kêu bằng tỷ, nhưng chỉ gọi những lúc một mình và nàng thôi. Không ngờ bây giờ hai người ở trước mặt Thanh Loan mà chàng vẫn gọi bằng tỷ. Bất giác mặt Vân Phi nóng bừng lên, thẹn thùng một hồi lâu rồi cười, nói :

- Nguy hiểm thì không nguy hiểm, nhưng cần một thời gian dài để điều dưỡng mới được

Lý Thanh Loan quá ngạc nhiên, thấy chàng gọi người tráng sĩ áo xanh bằng tỷ, đôi

mắt nàng cứ nhìn sững vào mặt Bạch Vân Phi một hồi lâu, mới hỏi :

- Nếu không phải là đàn ông, tại sao mặc nam trang?

Bạch Vân Phi bị Thanh Loan hỏi quá đường đột, không giấu được nữa, liền tháo chiếc áo xanh bên ngoài, và lấy chiếc khăn trên đầu ra, để lộ một nữ phục màu huyền, rồi nhẹ bước tới ngồi gần Lý Thanh Loan cười dịu dàng, nói :

- Tỷ chưa nói chuyện thật cho muội nghe, muội có giận tỷ không ?

Thanh Loan lắc đầu nói :

- Muội không có giận tỷ !

Dứt lời Thanh Loan quay mặt nhìn Mã Quân Vũ với đôi mắt đầy vẻ hoài nghi hỏi :

- Vũ ca! Huynh đã biết sớm rồi, tại sao huynh không nói cho muội biết?

Mã Quân Vũ mặt lơ láo, thầm nghĩ :

“Mình đã lỡ lời mà nàng cũng thú thật với Thanh Loan rồi ! Nếu bây giờ mình không bày tỏ cho Thanh Loan hiểu, thì sẽ thêm sự nghi ngờ làm cho nàng lâm bệnh !”

Chàng còn ngập ngừng thì Bạch Vân Phi đã nói :

- Đừng ! Đừng trách Vũ ca! Vì tỷ cho chàng biết, nhưng tỷ cấm chàng không được cho ai biết...”

Lý Thanh Loan tuy không hiểu nhưng nghe đến tiếng "cấm chàng" liền gật đầu nói :

- A ! Tỷ nói rất đúng ! Vì tỷ không cho Vũ canoí, nên huynh ấy không dám nói cho ai nghe.

Dứt lời Thanh Loan cười một tiếng rất hồn nhiên, bao nhiêu nghi ngờ trên vẻ mặt buồn lo vừa rồi đều tiêu tan hết. Nàng thấy trước ngực áo của Bạch Vân Phi có thêu một con bạch phụng thật đẹp nên vui vẻ hỏi :

- Trên áo tỷ thêu con chim đẹp quá, để đến lúc muội lành bệnh tỷ dạy muội thêu một con chim như vậy được không ?

Bạch Vân Phi thấy Thanh Loan ngây thơ như một đứa em gái ngoan, nên không ngần ngại gì nữa, liền ôm Lý Thanh Loan vào lòng, cười nói:

- Muội cứ yên tâm nghỉ ngơi đi ! Lúc muội khỏe thì tỷ sẽ chỉ cho muội thêu.

Lý Thanh Loan mừng rỡ vô cùng, như gặp được một người chị yêu mến vậy. Nàng ngửa mặt lên cười hỏi :

- Từ nay trở đi, tỷ còn mặc nam trang nữa không?

Vân Phi cười nói :

- Cũng cần mặc nam trang trong lúc hành hiệp giang hồ. Nhưng những việc này để ngày sau tỷ sẽ nói cho muội rõ. Còn bây giờ muội không nên nói chuyện nhiều, lo điều dưỡng vết thương đi, rồi đến trưa mai tỷ sẽ dùng nội công để chữa thương cho muội. Chờ đến ngày muội hoàn toàn lành bệnh, thì chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Lý Thanh Loan chỉ gật đầu, rồi nhắm mắt ngủ thiếp trong lòng Bạch Vân Phi.

--- oOo ---